

se zalagajo čitateljice iz posojilnih knjižnic, ter ob jednem tudi način čitanja, češ, navadno se prečita le prvih 10—12 strani in sklep. Seveda nisem takrat mislila, da bi bil kedo toli naiven, da bi to osebno vzel. — Ravno tako tudi nisem hotela sumarično zavreči vse literature, kakor mi očita c. g. Grešnik. Govorila sem o *slabem* čtivu, a on je mislil na *dobro*. Zdaj vidim, da le nisem bila dosti oprezna.

Kar pa se tiče ženske emancipacije, rajši kar nič ne odgovarjam, kajti za ta odgovor bi trebalo zopet celega članka. Vsakako se mi pa dozdeva, da je c. gosp. G. pojem o ženski emancipaciji sličen volilni pravici v splošni V. kuriji.

Torej pravico do izobrazbe imamo! Da, imeli smo jo že pred; saj nam ni nihče branil plačati drage privatne učitelje. Pa celó zdaj! Par tednov po izidu mojega članka „O ženskih študijah“ so se nam odprle tudi vi soke šole. Tega pa zdaj seveda še nisem mogla zabeležiti, ker, žal, nisem nobena pythia. Sicer pa vendar ne vem, če nam ta pravica ne prinaša samo „brodlose Künste“

Vsakako pa priporočam svojim sestram — tudi onim; ki ne mislijo nikdar pohajati visokih šol, poleg romanov tudi nekoliko fizike, kemije, logike itd. Slednje pa posebno tudi onim zastopnikom krepkejšega spola, ki mislijo odgovarjati na „Slovenkine“ članke.

D a n i c a.

Morda . . .

Oj zvezdice prijazne,
Neba zlati cvetovi,
Svetilke ve ponočne, —
Orjaški vi svetovi.

Mordà se kdaj vam sanja
O zemlji, sestri vaši,
Kjer bol z radóstjo biva
V nesmrtui duši naši . . .

V i d a.

Prevara.

Po zimi sem tolikrat mislil:
Ko pride gorko poletje,
Imel bom v naravi zavetje.
Vso žalost iz srca mi vzame
Veselih ptic ljubeznivo petje.

Osipljejo davno se rože,
Mladiče izpeljal je orel,

Na polji je klas dozorel —

In kaj imam od poletja?

Nič drugega ne, da sem močno ogorel.

Anton Medved.

Skopost in varčnost.

Po italijanskem prevela Marica.

Na tem blaženem svetu se zamenjuje čestokrat — in po krivici ekonomija sè skopostjo.

„L'homme sage et rangé met l'argent dans sa tête, mais il se garde bien de le mettre en son coeur“, pravi nek moder francoski pesnik, kar se pravi po naše nekako tako-le: Moder in reden mož deva denar v svojo glavo ali on se skrbno čuva, da mu denar ne pride v srce.

Te dve vrsti pojasnili bi dovolj pojem o ekonomiji in skoposti.

Prvi teh dveh izrazov pomeni čednost, veliko čednost, drugi izraz pa strast in sicer eno najbolj antipatičnih strasti.

Skrbno pa moramo paziti, da ko smo na vrhuncu, kateri označuje čednost, ne telebnimo v strast.

Ekonomija, drage čitateljice, je prava razdelitev naših dohodkov, ki so nam dani za naše potrebe.

Ona nas vodi k redu, k razmišljevanju, k delu.

Nekateri puntarski duhovi se vsemu temu brezmišelnó smejejo, kajti ekonomija se jim pač dozdeva jako mala krepost.

Ali verujte mi, zagotavljam vas, da to ni nikakova mala čednost; varčnost je podlaga miru in vsakega ugodnega življenja.

Pameten človek, naj bo že mož ali žena, ki ne troši več nego mu dovoljujejo njegovi dohodki, osobito ne, da si privoščí kako nepotrebno materijalno veselje, oni človek doseže najlaže srečo ali vsaj zadovoljnost. On gleda kakor umetnik predmet, ki mu ugaja in ga ne more dobiti, ne da bi zato zavidal srečnejšega.

Kakor se ne moremo polastiti zlatih solčnih žarkov, tako ne smemo poskušati polastiti se stvari, za katere bi morali izdati kar smo odmenili za potrebne reči.

Ali se moramo zato odreči za vedno zaželjenim stvarjem, ki nam ugajajo? Gotovo ne! Marveč delali bomo, da bodo zaželjene reči kdaj naše in ko si jih pridobimo pošteno ter z delom, tedaj lahko položimo roko zmagonosno nanje, z brezmejnim veseljem češ, to je sad našega truda!

Varčnost, kakor jo razumevam jaz, obstoja v tem, da znamo prav in pametno razdeliti dohodke, s katerimi lahko razpolagamo in ne v *stiskanji* teh dohodkov, katere bi devali na stran in s tem kratili brezpotrebno onim, ki žive v naši družini vsako ugodnost.

Najbolj varčni pa moramo biti — s časom: Franklin je rekel:

„Bodite bolj varčni s časom nego s katerokoli drugo stvarjo, ker čas je blago, iz katerega je narejeno življenje.

Koliko obžalovanja, koliko kesanja v srcu nas stane, ako pozabimo to sveto resnico!

Kakó so mislili in čutili „veliki“ ljudje.

Izkušnja nas uči, da zmernost v jedi in pijači nam daje zdravje bolj nego vsaka druga reč; množina jedi in raznovrstnost teh le škodi želodcu in otemni razum, čegar čistost je odvisna baš od jedi.

Platon.

Gospodstvo, bogastvo potrebuje ljubeznjivosti, da se mu odpusti sijaj; ponos (ne zamenjajte ga z oholostjo!) prija le slabi sreči ter dela, da jo spoštujemo.

B. de Stassart.

Preziraj enako one, ki se ti laskajo kakor one, ki te varajo. Prvi in drugi škodijo onemu, ki jim veruje.

Izokrat.

Če se ti kdo preveč klanja, bodi si v svesti, da se klanja nečemu drugemu, kar gotovo nisi ti.

Izokrat.

Ambicioznost je plašna, kadar išče, ponosna in drzna, kadar najde.

S. Gregorij.

Le narodna literatura utrjuje narod in ga dela nesmrtnega, seveda toliko, kolikor so nesmrtna človeška dela.

Palma.

Sè samo suho znanostjo in učenostjo bi ostalo človeštvo vedno nesrečno; le lepa umetnost sladi nam življenje.

G. Rovani.

Toileta je okvir več ali manj vreden, bolj ali manj okusen, od katerega je včasih odvisen vspeh pa tudi osoda predmeta, kojega oklepa.

Markiza di Riva.

Materam v svarilen vzgled.

Duhovita *Markiza di Riva* je pisala v izborni knjigi „Natura ed arte“:

„Kakoršna mati, taka hči“, pravi star pregovor. Ali vselej ta pregovor ni resničen. Me, ki smo trpele, bojevale se, potile, jokale; me delamo brez počitka, ker hočemo, da bi naši otroci imeli prijetnejše življenje in da bi bili oproščeni onih prevar, kojih je bilo polno naše življenje.

Me ženske, ki smo hodile med trnjem in robidovjem, sanjamo za deklice, ki nas bodo nadomestovale o samih rožah, katerih me nismo mogle trgati.

Da, zanje radosti, časti, bogastva in zdravja!

Kaj je ubogi materi borna in mučna osoda, ako

imajo vsaj hčere nekaj onih dobrot, katere bi bila pač ona morala imeti, a katerih ni vživala.

In žal! Matere hoteče imeti v svojih hčerah posestnice, učene in srečne dame, veliko mater dobiva mesto srečnih hčerâ, o katerih so sanjale, le — žen, ki niso na svojem mestu.

V slepi ljubezni, želeče odpoditi oblake z belih in čistih čel svojih deklic, braneč, da bi njihove nežne ročice prijele za delo, ki se zaslepljenim materam ne zdi primerno za njih ljubljenske, mnogo tacih *poštenih mater* je dalo svetu dosti *nepoštenih hčerâ*.

Mesto, da bi ustvarile gospe iz čistega, ustvarile so punčike iz ponarejenega zlata!

Navajene pečati se le z lastno izobrazbo (ki je večinoma jako površna tudi, ako ima učiteljsko diplomu) rudé taka dekleta, ker je njih mati nižja, ako jih spremlja tija in sem, borno oblečena.

Ne zabim nikdar dekleta, katerega sem poznala pred mnogimi leti. Njena mati je bila pridna in ponižna šivilja: hodila je šivat po hišah. Grda, suha, malokrvna se je poročila jako pozno s čevljarjem, ki ni bil ni lep ni več mlad. Otrok se nista nadejala; ona je hodila kakor doslej po hišah, on pa je tolkel po podplatih ter vstajal gledat ali vre skromna juha za skromno kosilce.

Nepričakovano ju je Bog obdaril z dekletcem. Ker je bila mati bolehnâ, najela sta krepko kmetico za novorojenko, in ni bilo ni finih jedil ni darov za dojko dovolj. Vse, kar sta si prihranila, vse je šlo v onem času, dasi sta delala sedaj s podvojeno močjo. Samo, da bi se Ameliji (tako so zvali otroka) godilo dobro. Po dojki treba je bilo dekleta, da bi pazilo na otroka. Bog zna, koliko sta žrtvovala ona dva zato! Dekletce je pa rastlo ter bila kakor gospodičina, kateri se je moralo vstreči v vsem.

Zánjo je bila vedno posebna jed; v tem, ko se je oče hranil le s fižolom in mati se branila hrane po hišah ter mesto nje prosila rajši toliko odškodnine v denarji, imela je Amelija vedno, vsak dan svoj boeufsteak, ki je plaval v surovem maslu, jajca vedno sveža in vino v butiljkah.

„Kdo je spil moje vino? Manjka ga nekaj!“ kričala ja včasih mala egoistka. „Nobeden se ga ni dotaknil, angelj moj“, odgovarjala je dobra, predobra mati, smehljaje se, „oče in jaz pijeva vodo, to veš“.

In pravila je srečna mati to stvar naprej kakor nekaj izrednega o svojem otroku.

Z desetim letom je Amelija že deklamovala in sestavljala pesni (Bog moj, kakove pesni!). Ali vsaka napaka, vsaka neumnost bila je za stariše nov čudež, ki so že bili stari sedaj, a tem bolj srečni po čudežnem onem otroku.

Kaj njima to, da je bila drzna? Imela je toliko razuma in bila je takó naobražena! Grd značaj! Seveda bila je živahna, ker nista štedila ni denarja ni truda, da je zrastle krepka in zdrava. In naposled bila je tako lepa! Lepa je bila res, to se mora reči.

Nekega dne se je vanjo zaljubil mladenič, ki je bival njim nasproti. Zaljubil se je vanjo, ki je imela